

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer 'Avodat Yiśra'el

Yiśra'el ben Shabtai <mi-Ḳoznits>

<ץינזאקמ> יתבש ןב לארשי

Lemberg, 1865

םיטוקיל

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9444

ואשה (פסלמים ז' ס"ד) אחת ומנשי בני הנביאים וכו'. וכל לבאר המזו
 המורכב מנשי אשר אחתו בקרבו. כי כתיב בקרא אשה
 אחת. והיא מנשי בני הנביאים פי' כשהיה בהמ"ק קיים היו
 נביאים בעלי חזוים להודיע לנו גדולה מלכותו וזו הדרך
 לא כן עתה כי אין אחתו נביא וחזוה אחתו
 לא נדע מה נעשה כלאן עלי רועה. וזה נק' נשי לשון
 נשיה כתיב נשיה טובה. וכן כי נשי אלהים וגו' והאשה
 הנזכרת נקראת אל אליהם אריות ח"ל יש"ע דהיינו שהיא
 המהמורה וזו נקראת לנור ישערו הנק' ח"ל יש"ע. לאמר עבדך
 אלהים דהיינו הנבירות שהיה לי מקדש. והנזכרת בל לקחת
 וזה דהיינו לא ז' שאיני עובד ה' כלאו אף ז' כי לא נמנני
 בנשיה בנרות שונות. ונק' טסה שנפרע ומעורתי. ולאור לה
 ישיע הגדי לי מה יש לבי בנתי. כלו' דודה עונה לעמו
 בנתי בנתי וזו ארבעה מה יש לבי. ותאמר אין לשפחתך
 כיא אסוף שונן. ופירשו כי כדי משיחת אלבע קטנה.
 והיינו שהיא משיבה שלא נשאר לה בנתי דבר קטן הוא האמונה
 כי האמונה היא שנקיימת אחתו ותושיענו בנתי. ויאמר
 לבי שאלי כלים ען החן. דהיינו שהיולר כל נותן עליה
 והנה לנו לשאל כלים הם אהבה ויראתו ען החן כלו'
 כי התייטונו כי נני שרות כחון בקרבו וכל ללמוד ולקחת
 הדינים מלוינו דהיינו אם אני אהב את אשר לי שאני משנה
 שמה רגע ומי יודע אם נמחר עכשיו שהיה אהבה נפשי
 וזוהי לוינו שהיא ענו לעולם. וכן יראה. אם אני ירא
 מלוי שאני והאל הנרא קיים נלוי. וכן שאר הדעות. וזאת
 המורה היתה היינו שזה הסוד האמיתי לכל העבודה להמורד
 ולמורד נשפלותו ולדעת כי הוא בנתי דלות עד מאוד.
 וזהו ירי הכנעת דתו ונבירות לנו וכל לעלות אל ה' וזהו
 כל כל עבודת ה' בכלים הג'ל אהבה ויראה. וקיים הכתוב
 והיור והולא תשיע. דהיינו שחיי' תלא חליה שהאדם
 נותן ברוחו שהוא מלא תורה ומעשים ומעלות ומדות תשיע
 ואלו מעלות. והט"ף ה' ואמר וזה ונכין חיי בנותר.
 היינו שכל חיותך לא יהי רק בנותר. כי אחת כנותר כתיב
 וישעשע עמנו כשיירי. וכת"ש למעלה וקברת הדלת לשון
 וזהו וכת"ש הראש"ד כי בשם שדי' וזהו כשחמה ומקל מהם
 וזהו דלת נשארית אריות י"ש אני ביאור דבריו כשאלם
 וזהו דלת אז הוא מושא ומנוטל אל אביו ששונים.
 זהו י"ש אני בקוד היחוד השמות הג'ל שהם ביו"ד והגן.

ואשים (פסלמים ס"ה)

דברי בפיך וכלל ידי כסיתך
 לנטוע שנים וגו'. הנה
 הקדים נותן דבריו הקדושים בפה הדק שיוכל לפעול רחמים
 וחסדים לעולם וכל המטרותם והבס שהלדק מדבר בפיו
 ונלשו י"ש כח הדיבור והדיבור נעלמו הם כח הש"ת
 נעלמו ואינם נפרדים חליה מאחו כלל. וכת"ש בנשה רבינו
 ען של כל הנביאים שהיתה שכינה מדברת מחוך ברוט. וכל
 דבר לפי מדבתו ודביתו. לכן מחנות כי בקרבו כח ה' לכן
 ען נח פיו לנרא שנים חדשים וליסוד ארץ ופירש"י ולשכלל
 שפחה. אונס ה' הגביר חסדו על יראו כי חפץ להתפאר
 ען כל המלאכים ולהראות כח של יראו שיאמרו שנושה בכחו.
 וזהו למשל כמו האז שנלמד את צנו תורה ורולה להתפאר צו
 שיאמרו כל ראו שהיא משיביל ונעלמו. לכן גם הקדיש עושה
 בזה עש כתיב שונקס עליהם כלנו עושים ונעלמם לנטוע
 שנים וליסוד ארץ. וזהו ואשים דברי בפיך כגיל. וגם וכל
 ידי כסיתך לבקות עליך שלא יראוך כי אני הנותן לך
 כח לעשות חיל. ועד ומביר חסדו לאמר ליוון עמי אשה.

כי הדק נקרי ליוון וסיונא בעלמא שהנורא מנחיג העולם
 על ידו. וגם ליוון גימ' יוסף שהוא י"ש לאמר לו עמי אשה.
 ואיחא בתי' אל תקרי עמי אשה אלא עמי בנותפא כי מעלה
 ומיחדו עם הגלות שפירושו כמלכי. עבד חביל שניח
 ודיירי ארעא. וזה מרמז עמי בנותפא כי עם הנורה הגלות
 הוא עם השתפ"א כנודע. שפירושו כי הדק הוא שותף
 להקדיש בנעשה בראשית ולכן יכול ליסוד ארץ ולנטוע שנים
 ולהאריך השפעות טובות עלינו וכתי' חון:

רמען (פסלמים ס"ו)

ישיעו סיון ס"ו) חונקו ושנעתם משד תחומי
 למען חמנו והתענגתם
 מזיו כבוד. ופירש"י משד לשון שדים מזיו כבודה ומכבוד
 הזו ומנשמת לבא לה וכו' ע"ש ויש עוד למטא חיה רמז
 בדברי הנביא לעבודת בוראנו י"ש דהנה עיקר העבודה להעלות
 המלכות להנורה י"ש דהיינו להנליך אותה בכל אשר תולא ידיו
 ולא ח"ו ע"ש לקבל פרס או חיה תענו רק שיעקר השביעה
 שנשבע מזה שהקדיש ונענו על ידיו במלכותו. וכתיב כבר
 בנשח התפלה ולא הנחלתו מלכות לעובדי כוונ' דהוא שפת יאר
 שהם בכלל הנזכרים לעיל אלא הענין לרבות כי לא נתנה
 שיערת שבת ומענוגים כ"א לעובדי י"ש שלא ע"ש קבלת
 שום ענין ואפי' לאותן שיעלבו הנורה צ"ה כדי שיהיו בני
 ויהי' או שישנו השנה הנבואה ושאר ענינים. דכיון שהם
 ומשבים חיה דבר תכלית בעבודתם נמלא הם עושים סכל
 ותונוה במלכות שנים דלית פנויה באתריה. וזה שאמרו
 ולא הנחלתו מלכות לעובדי כו' שעובד לאיזה תכלית ונק' סכל
 או פסול שהוא כרות ומחוך מהקדושה כיון שיש בו מחשבה
 בשוית ח"כ יש תכלית להעבודה וקן וסוף. אבל למעלה הוא
 מכלי התלה ומכלי גדול וסוף רק מותר להתענג ולשוחח
 בעבודה מחמת שהמלך שונן ומתענג ורולה להשפיע כל טוב
 כתיב יתר ומה כו' הולה להניק. וא"כ ע"י העבודה גורם
 השפעה הקדושה שגולת ממלכות שמים לעושי רטו' הגם
 שאין עבודתו ח"ו לתכלית זו ע"ש ומתענג בזה שהמלך עש
 ומה שהשפעתו. וזה למען חונקו ושנעתם. עיקר השביעה
 משד תחומייה. משדים שלה שרולה להניק לנתי זה ענין
 תחומייה כתיב ועיש על בני תחם. ויש עוד מדרגה היותר
 גבוה כשאלו מעלין המלכות לכ"ע כמו שבה במוסף שאנו
 שואלים היה מקום כבודו ע"ש בנורות. וזה ח"א לינק אפילו
 מונה כי היא למעלה למעלה. אכן התענוג הוא מזיו כבודה
 פי' יהיה אף שיהיה. ולא לינק מונה אונס שהחבול המלכות
 כרמון הנורה. וזהו למען חמנו. והוא ענין חמנו
 ודבר מעש פי' שהיניקה מועטת לפעמים והתענגתם
 מזיו כבודה. פי' שיש עכ"פ להתענג מונה שכבודם זו
 למעלה למעלה:

כי כאשר שנים חדשים והארץ חדשה עומדים לפני
 נאום ה' כן יעמוד זרעכם ושונכם. צילקו ר"י
 בשם ר"א צנו של יוסי הגלילי שנים חדשים וארץ חדשה אין כתיב
 כאן. אלא חדשים חדשה אפי' שנים וארץ העתידים להבדלות
 כבר הם בראים משעת ימי בראשית וכו'. ק"ו ומה שנים וארץ
 שלא נבראו אלא לכבודן של עושי רטו' חיים וקיימים לעולם
 ולעולמי עולמים ק"ו לדיקים שבשנים נברא העולם וכו' ע"ש.
 הנה הילקוט מדייק ומדכתיב החדשים החדשה בה"א הידיעה
 ש"ו שהם ידועים וכבר נבראו בעולם וביאור הענין של שנים
 החדשים וארץ חדשה כי כשישראל עושים רטו' ועוץ כולם
 לדיקים עוסקים בתורה לשמה ובמדות לשם צוראם
 הם צוראים עולמות חדשים וכוונ' שאמרו רבותי י"ש בפי' דבר
 ה' שנים נעשו ע"י שהלדק מדבר דבר ה' נעשו שנים וארץ
 ועולמות. וכת"ש הארז"ל בפי' ולינו מילא יתן לרקיעא
 ע"ש. וזה היה השעשוע ותענוג בוראנו י"ש כשנרא שנים

לפס

אקף

למה והגיו שעתידים להיות קדושים בארץ ויעמדו אותו נחמה
 ותנוט עד שיגדלו עולמות חדשים . וא"כ הגם שהם חדשים
 הם רק חדשים נערכו אבל לא לפני הנופה ומנינו מקדם אשר
 נעשה ו"ש אפילו שנים וארץ העתידין להבדלות כבר הם
 נראים משי"ב דהיינו נחשבה ונמקור עין הנורא ית' . וה
 הענין נמלא בספר הק' ל"א של מורנו נב"מ . שכתב זה
 הענין הוא לדרך החקק הדינין וביטול לרות רעות דהיינו
 הגם שנגזר על אחד נעוה"ז אבל כשהלדוק נחדש חדשים וזר'
 עולמות חדשים ושם לא היתה הגזרה כלל וחלף והלך זו :
 ו"ש הילקוט ק"ו לדיוקים ענין שצט"ל נבדל העולם דהיינו
 שהם גורמים ופועלי' הנריאה של שמים החדשים וארץ
 החדשה ק"ו שהם עלוהם חיים וקיימים לעולמי עולמים ופועלי'
 כדלוגם נזירות טובות ישועות ונחמות עלינו ועל כ"י אמן .
 וזוה הענין תנן ענין נרכת התורה שהחזירו זה חז"ל עד
 שאמרו על מה אבדה ארץ . דבר זה נשאל לתכמים ולנביאים
 ולא פירשוהו עד שפירשה הקב"ה בעלמו על עזבם את תורת'
 ולא הלכו זה אחר רב שלא נדכו נחמה תחלה וכו' ע"ש וכבר
 הגיע הד"מ נח"מ סתן ו"ז דבריו הנחמקים ע"פ קדושה
 הנפלאה ונראית ותוך דבריו ע"ש ותמלא ערוב נשפך . וגם
 אנטו ט"ק"ף על דבריו הקדושים קלת דעה מי שלומד תורה
 ע"מ שיהיה למך ח"ו או אפילו שידע דיונים על זורין ולעמוד
 ה' כדלוגו מ"ח אין לו תענוב גדול ונעסק התורה כמו העוסק
 לשמה להיות היכל לשכינה תיכף נעשת עסק התורה ומרכזה
 קדושה . והנה ע"ש משל ומולי דעלומא כשהעבד עושה לרן
 אדוניו לפי שגלוטוהו נחמו ומקבל עולו מ"ח אינו מתענג בזה
 כי לולי נכחות היה יותר טוב לו שילך חפשי וכן מורין רק
 שהוא נוכחה לעשות ונה שליוור אדוניו אבל הנן שעושה רון
 אצ"ו באהבה ונחשוקה אז יש לו תענוב מכל דבר אשר הוא
 עושה ואדרכה הוא הנחשוקק תמיד מתי אוכה לשמש את אצ"ו .
 וכן הענין נענדה יורנו ית"ש כשאלם לונד תורה דרך עבוד'
 כדי שידע א"ך לעבוד לו ית"ש אין לו שום תענוב ונעסק
 התורה ולא יתנחב לבו לנרץ נרכת התורה ולהודות לו ית"ש על
 נתינת התורה כי ונה איכפת ליה אם לא נתנה היה עמוד מוננה
 ומש"כ מי שלומד תורה לשמה כתי"ש הנ"ח שם להיות כסא
 והיכל לשכינה ע"מ שנחמו העוסקת בדבר ה' והוא נעש' ומרכזה
 לשם ה' וטורה עליו כל הקדושה וכל המלאכים וקש"יבים לקולו
 וכמו שהארכו בזה בס' הזמ"ק ובס"ק א"כ יש תענוב גדול
 והנחשוקק והתלשנות להודות לו ית"ש על נתינת התורה ולנרץ
 אשר קדשו נמלתי וננו לעסוק בדברי תורה ולאונד העבד
 נח ה' אלהיו שיהיו דברי תורה מתקיים נפיו כנ"ל . ונהיה
 אנטו ולאליט עוסקים לשמה . ואנטו ולאליט ולא זרעו או
 יולאי חל"נו לרמו בו שיהיה הימוד על ידיו נעם הוי"ה ונעם
 אדני' העולים ל"א וזה הוא לאליט היולא וטלד ע"י ונעשינו
 ונעסק התורה לשמה ונראים בזה עולמות חדשים שיחדש הקב"ה
 עלינו נזירות טובות ישועות ונחמות :

תהלים ז

(הע ק ונגיון החללים של החמה ז"ל):

יגמר

נח רע רשעים . פ"ח נשנת קודש חלמתי ונפל
 נחשבה . ונינו האנונים . ולא הייתי יודע
 כוונה זו עד שהאיר הסם עיני שכתב האר"י ז"ל שאלו הננים
 הם מכל אחורי שנות והם נ"א יודיין וכשנשא הידים עד ננד
 התוח שהוא הדינים נחמקים שרשם ונדמו הקליפות וזה לירוף
 ב"א ונ"ים כי ונ"ים הוא י"ד שכולל כל הנינים וזה יגמר
 ק"א רע רשעים ויחזר לנחמים :

ימטר

(י"א) כ"ו פ"י שהע"ה ביקש מלת ה' שישמע
 לרשעים ע"י הנגה מדה נחמה
 שהם עושים ה' ישלם להם וזה נרמו נחמה משי"ב כי פטר ונח
 על נח"ו הנגה ה"ל כי רמ"ח רועז על רמ"ח אצ"ו
 הנגה מדה נחמה נקרא על שם כוונתה אדם עליו עולמות
 אכן לפי שזאת ההנגה לא קונה וסוה לכל נפש כי יש
 ונני ישראל אשר אין כ"כ ונעשיהם כהונן ואם יתגבר הדין
 נ"ה עושה לפדוע להם כנחמתם לא יוכל להיטב להם כח
 ואם ירלה לפתוח להם שערי נחמתם חס לדקה וחסד של
 אז ג"כ רשעים רולים לינן ונחמתם חס כיון שהוא חסד
 לכן עזור זאת הקדים הקב"ה לישראל ונחמת לדקה לחנון
 נחמת ונחמת . ומיילא נחמת לנעלה שער נחמת חס וחס
 והוא מדה נחמה כמו שאדם שוחח יוד בחסד חסן כן קדושה
 ונשלב לו שער וחסד גם שאינו וקיים כל הנחמת כח"י
 פ"י ה' כי לדיק ה' לדיקת ארז שחזן להלדוקו נחמת
 כדי שלא יוכלו הרשעים לינן מדה חסד של ונעלה רק
 נפרעים ונח כוסם כלומר כנעשיהם אבל לנכ"י ישר יתמו
 פ"י פנים של ונעלה דחוא חסד חסן ומחלין קדומין
 שלומתה הנחמה מדה נחמה וק"ו ז"א כוונת :

כרום

(י"ב) זולת לבני אדם פ"י לפי הגו' שכתב
 נחמה לתפלתן של לדיקים לתקן עולמות
 וכלדיק יש לו לידע שכל ונה שינא לו ונחשכל עליו נחמה
 ונחמה זו לדיק נעולמות עליונים והקב"ה חזן זה לתקן
 שיתפלב עליו וזה עיקר כוונת התפלה כנ"ש אצ"ו ונחמה
 ונודלי נכל התפלות נעשה החיך נעולמות עליוני ונחמה
 יתוקן גם נעוה"ז מה שהלדיק לדיק ולפעמים אין נעשה
 וכשאלם רואה שאין תפלתו עושה פירות מנול . ונחמה
 נדומו של עולם ושם עשו פירות :

הפדה

(י"ג) חסדך ט"ו . כתב רש"י הרי זה חסדך
 מקורם ע"ש ויש עוד לומר נחמה
 ע"ש משל קטיל י"א ע"ש . ולפי שהתפלה דהע"ה
 חסדך דהיינו שהקב"ה יפיע מחסדים שלמעלה הנפלות
 התפלה שהוא נופיע החוסים מהרשעים הנחמקוונים נחמה
 פ"י שלא יהי אחיזה לנחמקוונים ניויך . שלא יקדשו נחמה
 כיון שאתה ומפיע נחמת גם אנטו כוונתם ועי"ז חסדך
 נחמקוונים . אכן אתה חושב כי נידך לעשות ונן ונה
 חסדך שלא יקו החיטונים וכמו מדה חסדך שנתנה
 ויכולא בזה :

אדוממך

(י"ד) ה' כי דליתי . שועתי נעם חסדך
 ונחמה מקדליו כי נכשר
 להרים הננין לדיק להרים והיכוד לנחמה דלי יתחיל נחמה
 הרי ירמם הננין וישאר התחמן לנחמה ולז"א דוד ח"י
 להרים כל הננין של הכית ונפני שאני דליתי לדית תפלת
 דל ואני לנחמה תאוד . ולכן כשאני מרים . מרים כל
 ולכן לדיק אדם לעשות עניו כול לפלטרד דמכלא וכל
 מתעטפין בללוח דהאי ונכסא ע"כ):

לדוד

(י"ה) נשטו את טעמו לפני אבינו ונחמה
 ויך . והאר"י ז"ל רמז נכחן ט"ו
 ריחו וטעמו לפני אצ"ו מלכו הנקי אצ"י מליך . ונחמה
 לנטי"א ויך ע"ש . וזולת זה לדיק ג"כ להנין מות הנחמה
 הזאת שדוד מליך ישראל ראש החכמים ונשבעה הרשעים
 היה נכחו ונקדושתו ונחמתו להנולט נחמת אביש מליך
 אם לא נעשה עליו לאיש משוגע וחסד דעה וריחו
 כחמוב שם והדבר תנוה . אכן נראה ביאור הענין כי
 הלדיק נבוא אצ"ו אחיה יראה רעה או אהבה רעה נחמה
 הפירוד ונפני הנריית מיד נחמה לאחוריו ונעלה ונחמת
 עליון ומשדכ ניראת הנורא או נחמתו הגדולים . ונחמה
 מחדש

החזק באתם בה' כדרכו תמיד אלהים ועליו היראות וההבנה
 המעשים כי הם רק לנשים להזכירו אהבה ויראה פנימית
 המה טבור יח' ולכן כאשר דבק בפנימות כולם כנגד יצלו
 כלשם יתלוטו. גם נודע כשהלדיק מתדבק בצורלו ולבו מתלהב
 נחשבו ויראתו אז הוא למראה עיני הרשעים שרוין אותו
 המזו ומכריז כאלו הוא משוגע וחסר דעה כי טע מראות
 עיניהם והשכיל לזותם חשבו עבדות לא ידעו ולא יבינו וכל
 המטל צמיתו מוסל כע"ש שהעיה סר מרע ושחולל. וכל
 העין הם היה גדול משיחו כשגל לביה אחיש וראה כבוד
 מלכותו ועבדיו העומדים לפניו ונפל עליו חיזה פחד כחשבו
 הם מתקרא ע"ש ותיכף התדבק ציראת אלהים חיים ובאבתו
 החלטה בזה עד שהיה משזו ומכריז בהתפטרות הגשמות
 וירחי טעם. וזה נדמה לרשעים שהוא משוגע וחסר דעה
 וזהו שם חסר משוגעים אני כי הצלחת את זה להשתגע ותיכף
 אלה אותו חפשי כגיל כיון שהתדבק בצורלו יח' מיד נהם
 לבטא וליראה החילוניות ובעלה ומנובלת. וזהו יובן דברי
 הלוי ז"ל בפסוק. בשמחו את טעמו וריומו לפני אביו
 בטעמים ויגרשוו לקט"ה וילך זה שכתב רש"י ז"ל קום שמו
 היש כל תלכי פלשמים שום אצמולך. ולפי דרכו לכן רמו
 המצוי גם אצמולך להטרוח כי שניה טעמו לפני אביו תלכתי
 והגן:

(ג"ו מגילת החלום)

דום לה' והתחולל לו. יש בכהן קבלה יחוד ה' לעשותו
 עם דמיוני חמה וה"ל לבנותו אלה עשה לארון
 וזהו מרומה בגו' צמה ששלח ה' לחזירו בגי' השומדים עלי
 שכל לו דום לה' השכם והעצר עליהם לכהת"ד והוא יפילם
 חללים לפניך והמגן ידום:

אלה הזכרה והשפכה עלי נפשי כי אעבור בןך אדרם
 עד בית אלהים וגו'. דהנה ארומ"ר משהר"ג
 אחר אור נפ"י הפסוק למה נפשי לאלהים לאל מי מתי
 ויראה פני אלהים. כי כל ימי הספירה אתי מיחלים
 לזה ל"ב בעומר שבו הרמזים גוררים ע"ש שם אדוני"ם שנתבלה
 ויראה ארומיות בא"צ לפני ארומות אלהים וכן פני אלהים
 שכל תדק ל"ל בו פנים של רמזים ופנימיות שבו זה אור
 הפסוק זה ח"ל ח"י גימ' ע"ש הם ימי העומר (כתי"ם הארז"ל
 שם כד"ש עולה ל"ב) ולמאה נפשי מתי אנה ויראה פני
 אלהים הערים שלו שהוא שם הנ"ל שיו"ל מר"ת "כי יטובים
 ימיו ממיו שנתבלה הטוב הגנוז עכ"ל. ולפי"ד גם הקפיד
 יתה על ימי הספירה שהוא קפיד ל"ב שבו יתחן שם מ"ב
 כל אנה בכת וכו' והנה אחת צוה"ק צד"ש בהעלתך צד"ה
 קדו"ה שלשם וז"ל כיון דכנסת ישראל מתעטרת בעטרתא
 בעין לא איתעדידת כתרך בעטרתך ונייה תלחין יוונין וכל איון
 תלחין יוונין וכו' תחן דבעי לתחוני לתערוניתא יכול לתחוני
 תרוח כרוז כל תחן דלא יכיל לתחוני לתערוניתא יתי ויחמי עד
 לא יעלון תרעי אינתי כרוזא כרוז ברזו בצרצרה עשר לירחא
 תענה דהא תתמן עד שבעים יומי תרעין פתחן תכחן ולהלכה
 תשי יעלון עכ"ל. ודרך הענין ביאור חפשי ויה שני טעמות
 הן הפקודש הנא יעלון תרעי ואדרבה כל אשר יקרב האון
 תתן התן מתרלוי שיפתחו השערים לויחמי לתערוניתא
 אלה"ל כיון דאמרו רז"ל שאלין ודורשין לפתוח צ' טעמות
 קודם י"ט מענינו של יום תפתח הכלה העליונה מתקשטת
 בפרש"י ציונים הללו ולכן ניחא נעילת שערים בזמן ההוא
 כי אין רשות לאדם ליכנס ולא דרך ארץ הוא וכמ"ש צוה"ק
 (בן פקדי צד"ה ויבוא את הנשק אל משה) על פסוק ולא
 יבא ע"ש. והפסד עוד לומר גם דנעלן התרעין כי תעברי
 אלה שאלן מדרך ארץ להסתכל בשעת הקישוין מ"י

כשהלדיק מקטין ח"ש והוא נעני עמו אשם ואין צחלמ
 מחשבתו וקטן נעני עמו יש לו רשות ליכנס גם ציונים הללו
 כי תעברי אחזה כי לפני הקטן אין צושה לעשות שום דבר
 ואדרבה דרך האם להניק לולד ולקטט ח"ש וכן הענין כשהקטין
 האדם ח"ש אז כל השערים פתוחין. וזה הענין נרמז בפסוק
 אלה הזכרה כשני צא ליום ששם ושליש צעור שחא גי'
 אלה הזכרה והשפכה עלי נפשי כי אז נעלו השערים ואין
 אעבור בן"ך צ' קך צ' רומו לב' טעומת אלו שאז ימי
 קטנות כנודע וזה אני לדרך להשפיל עמו ולהקטין וזה אני
 כבוד אדר"ם לירוק ח"ס ר"ד כבוד היניקה וזה הלידוך אצמ"ל
 שהאם מנלה ח"ש לפני בנה בתכשיטים ועיין בכתבי תלמי
 והגן (ע"כ):

פ"ב אני אמרתי אלהים אתם כי אכן כאלם תמוזון
 ובאחד הערים תפולו. קומה אלהים שפסם
 ארץ כי. הנה איתא בעד' ונב"ד אין קורין אחר בשמו אצל
 הקב"ה קורא את ישראל בשמו שנאמר אני אמרתי אלהים אתם
 ואע"פ שכתוב אחר אכן כאלם תמוזון כי משמע שנאמת לא
 נקראו בשמו. אצל באמת י"ל בפירושו של הפסוק אני אמרתי
 אלהים אתם ונני עליון כולכם. מפני מה. ומפרם הפסוק
 אכן כאלם תמוזון ש"ס לכס ית"ר שמשיל אתכם לירי ממוזת
 ותאות גשעיות וזה נק' ייתם שרפל ממדגתו כמ"ש כי יחמו
 כל האנשים הנזקקים את נפשך. ופירש"י שירדו מנכסיהם
 ואחס לרמזים כנגד הילת"ר ונגלחים אותו. לזה אמרתי אלהים
 אתם. והו קומה אלהים כשהקומין הישראל הג' אלהים
 ועובדין את ה' בכל לבם. אי שפסם הארץ לדיק נזור והקב"ה
 מקיים ומשפיע להם בני חיי ומזוני אמן גלת סלם:

קומ"ה קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת
 רמו צמלת באר"ת לירוק ח"ב ח"ס אר"ת
 צ"ת כי כל אלה הם בארומיות צמינת באמת דהיינו שר"ך
 לקרא להטורא צ"ה דרך ארבע עולמות אצל וחיזא בארומיות
 ז"א הוא הנק' אמת כי ארומיות עולה צמ"ק מ"ם כנודע וזה
 היא התלכות וזה קרוב ה' לקוראיו ועיין בזה סקודם אחר
 האידרא ועתא שכתב שם על זה הפסוק דהוא שלימו דטולא:
 (תמויה ט') וברוח עמו הנרית לתת את ארץ הכנעני
 והחתי והאמורי והערימי והיבנסי
 והגרנסי לתת לזרעו. לכאורה מלה לתת שפס יתר הוא וכל'
 כפול כנגד כתיב לתת צדקא דקרא. וי"ל ע"פ פ"י רש"י נפ'
 כי משא לתת לא נכתב שם הגרנסי בין הארומות התמוזים שם
 ותירץ דהגרנסי פנה מעלמו וילך לו ע"ש. וטוע העיר דגם
 הגרנסי לריך לחיקון רק דמסתמא תיקוטי יהיה לעמיד לכן
 אפשר לומר דה"פ דקרא וברוח עמו הנרית לתת את ארץ
 הכנעני עד היבנסי אצל הגרנסי לתת לזרעו דהיינו לעמיד לצא
 כ"ל:

ויש' עוד לומר כדאיתא בגמרא ח"י מוחקת הוא ע"ש.
 ויש לומר דהצטיות הקב"ה לאח"ש טעומתו כדאי לתת
 ארץ הכנעני וגו' לזרעו. ואף גם הצטיותו שיהיה זרעו
 והיולאים מחליו ראים צמטעיהם ג"כ לרשת את הארץ והו
 וברוח עמו הנרית לתת את ארץ וגו' עמו דייקא בזכותו ומעשיו
 וגם לתת לזרעו שיהיו הם הראים לכן מלך מעשיהם:
 (תמויה דף ט"ו ע"א) ובה לדיק טעל חלקו חלקו חנינו
 בג"ע מתחייב רשע טעל חלקו
 חלקו חנינו בגיהנם. ודרך להצין מהות התטלומין מודע
 יזכה הלדיק בתקן חנינו. ומדוע ילקה הרשע בתלק חנינו
 שלא כתיב כי אתה תשלם לאיש כמעשהו ולא יוסר. אמנם
 נקדים ונאמר מורנו המסיד הקדוש ז"ל שאמר כשהלדיק ויכח
 לרשע ורולה להחזירו בתשובה ח"א שלא יעמא הרשע צמחשמו
 להלדיק צד"ה הרקור קטן באשם מה. וזה היא מוחמת
 התקשדותם

התקשרותם באותם שנים שרובם הלדיק לחזיר הרשע ולקשר
 צעלמו . ופענין נמשל לאדם האטאטיס את הרצון האלוכלך
 מזול הגם שיטעור את צנדי ונאור לא יסדל מלכלוך וכתם
 קטן באשם זה והוא מקוב המונע . וכן הדבר הזה נדקית
 ורחיבוה וכו"ם לעיל פי' הכתוב טוב מעט ללדיק מה שהטוב
 הוא צנחי' מעט להלדיק הוא מהמון וכו' שהם גורמים להטיס
 כח הקדושה ע"י רשעתם ומחשבותם עכ"ל . והנה צודאי
 אם הלדיק מתכוון (.) להוכיח את הרשע . צודאי שאיט
 נענש על החרור שגא לו שנכתם ומעוטת הרשע כי כלפי
 שמיא גליא שאיט רוגה צוה כ"א הרשע מחשיאו בהתקשרותו
 ועמה נדבר מדרך הכבילים והרשעים הגם שמונע איזה תוכחה
 ויפיר מהלדיק ולצו יום בקרבו מדברי הלדיק וצודאי מתחרט
 עכ"ם באשם זה על עוונותיו כי דברים היולאים ון הלצ נכנסין
 ללץ ואח"כ מור לטורו ומחשיו ואלוהו לא תסור מונע .
 וים רשעים החושים על הרשעויות ושונא את המכס על תוכחתו
 כי נשבר לצו בקרבו רגע מחמת דברים שקשים כגידון שמונע
 מונט . וא"כ צודאי הרשע הזה איט מקבל סכר על החרור
 תשובה שסרהר נעת שמונע תוכחה מוסר מהלדיק כי לא רגה
 צוה ובפרט כשתורה על הרשעויות ואן האשפט כטובה ילא
 שסכר החרור עבירה הגיל שצבר על הלדיק צענת תוכחתו
 לרשע על רשע רשע יחול . ונתפך סכר החרור תשובה שעשה
 הרשע צע"כ טעל הלדיק . נמלא פי' הגוי שזה שלא זכה טעל
 חלקו וחלק חנירו . שהוא הלדיק שנעשה חנירו והתקשר עמו
 בתוכחה כג"ל ועבר עליו איזה החרור עבירה והוא נשל הרשע
 נמלא שטייך לרשע . אבל זכה שהוא הלדיק טעל חלקו וחלק
 חנירו שסרהר בתשובה כי זה חלק הלדיק וקדושתו וכלפי שמיא
 גליא :

(נמשכת תענית) אמרו חז"ל . לעולם יראה אדם עניו
 כאלו קדוש שריו בקרבו וכו' ע"ם רמז צוה כי
 כחיו כמראה האדם עליו מלמעלה והוא הנאגה שהצורה ית'
 מנציל כבודו להתנהג כפי מעשיטו ולקבל תענוג מעבודתו
 ונקי אד"ם על שנינו ונצוה ועל גזרה הוא עלוהא אריכה כנודע
 ואסור להפירד ולחלק ח"ו בין שניהם כידוע זה מהזוה"ק .
 וזה רמז חז"ל לעולם יראה אדם עניו עלמו כאלו קדוש שריו
 בקרבו הוא קדוש דלעילא שבו ת"י יענין כמספר קדו"ם .
 וזה שכתבו נלכנת אחת ונלא העומר מן . כי העומר פי' מדה
 והוא הנאגה מדה צדקה ולדיק להמשיך בתוכו ת"י יענין של
 קדו"ם הגיל וזה מלא עומר שהוא מילואו של אמתיות עניני'
 שהם עי"ן ת"ם ר"ם שהנולו בלנד עולה ת"י והוא מנלא אמת
 וכן על י"ן בקיור שהנאגה האדם נקי קיור ועיור ולדיק
 להמשיך צו הטל שהוא הטלא דבדולחא . וכן יש לכון בצרכת
 שים טלוס נטקת צרכתו אצטו כולטו כאחד באור פניך כי
 באור פניך . רמז ג"כ לענין הזה להמשיך אור פנים דלעילא
 באור פנים דלתתא נקוד הנחת טלוס בין איט לרעהו . ונקוד
 ישר יחו פנימו כנז' צוה"ק כי צה"ר פני"ך צ' תיבות אלו
 עולים ע"ם ש"ע להמשיך אור הפנים דלעילא לאור פנים
 דלתתא . לכן הוטקט לומר שני פעמים באור פניך כי באור
 פניך . והנה באור פני"ך עם שמונה האותיות והכולל עולה
 שש"ם נהרין שעולה ונצו"ם אמתיות נטל"ים וכמוחאיר פנים
 צפנים זה עולה הנוספר צ"פ ש"ע תשים נקוד והאדומה לא
 תשים ע"י המשך האורות הללו . ועם שמונה האותיות שמתקף
 נשע"ם נהרין עולה גני' תשנ"ח רמזו הפייט באחרו השנת
 לוי צום שמתקף . שנתאיר להנהגה הנקי אדם ונחונר לשלמעלי'
 ונקי לוי ע"ם חזר ודנוק והוא שמונע ע"י האדם הנחונע .
 וזה סגולה להמשיך שמונה לאדם . וכשמתקף צ"פ שש"ם עולה
 שש"ם והוא רמז נכתבו ורבו לך שנים חיים . וקנן הענין כי
 עמוק הוא . (עוד טע) :

ר' חנינא צ"ד סוה קאזיל באורחא אחא מישראל . אחר
 נכחת ומנינא בלער ספק מישראל . כי אחא לדיק
 אחר כ"ע בלער ומנינא נכחת אחא מישראל . וסוף תמוה נכחת
 נאי שאחר שנית לבינו יחא כדרך הלדיקים שדרכם להחליט
 עביר כללות ישראל תמוה נכחת נכחת נכחת נכחת
 כשהם רואים נכחת נכחת נכחת נכחת נכחת נכחת נכחת
 שאחר רחמי' צהייתו על הדרך וירדו נשמי צרכת . אבל
 אין זה נשנת חסידים לעבד ההשפעה עבור לער עליו עניו
 רחמי' שהיה די לו נקב חרובין ולא הסתכל תימוה על עניו
 ונראה לבאר ע"ם דברי הרבי"ם ז"ל שאחר פי' הגוי יראה
 ואמרה כל העולם כיוון בשביל חנינא בני ומנינא בני די
 חרובין תשי"ם לע"ם . דהלדיק הוא כמו שביל ולטר החסיד
 נחלים כן הוא ע"י מעשיו הקדושים מושיך השפעת
 לעולם וכוו שחלור אינו נהנה צוה שצובר עליו . כן
 אין לרזו וחפלו כ"א להשפיע לכל צחי עולם . וחרו חסיד
 העולם כיוון בשביל . פי' בלגור שמושה חנינא בני ומנינא
 השביל ולטר . שאין חפץ בטובת עלמו וימתקף נמישי
 לו נקב חרובין וכו' . דתפ"ח : ולפי"ח יחא גם זה שיש לדיק
 שאחר אחר חנינא בלער וכן חנינא נכחת ולא נאמר
 חפלה שהחפלה . אן פי' הענין כאשר הלך בדרך וירדו חסידים
 ונלעשר ע"י ההשפעה אז הרגיש צעלמו שהגשמים לא יורדו
 נדנה וצרכה סהרי ידע ע"ם צ"ק שהוא השביל והלטר של האמת
 ולזה תוהו ואחר מה זאת וא"ך אפשר שיהיו נשמי צרכת
 נכחת הלא חנינא בלער וא"ן נכחי להמשיך שפע לשמות ומשי
 להם נחת . וע"י חנינתו ומניחתו באומת ספק מישראל
 כשנא לבינו ומלא אי"ע נכחת תוהו להיפך כלומר אן פי'
 בלער וא"ן נכחת וכשהלטר נכחת ומדוע לא תרד ההשפעה
 לשווא את הצריות . ולכן אחא מישראל נשמי צרכת נכחת

(מסכת כתובות) בתולה נשאת ליום הרביעי . שנת
 צענת צ"ד יוספין נשיית
 ור' כו' . אחר ר' שיואל בר יצחק לא שט אלא מתקנת צד
 וא"ך אכל קודם תקנת עזרא אשה נשאת בכל יום . ור' יוחנן
 דהוא סוה . ומשני ה"ק אי אכא צחי דיין דקניי תוהו
 נקודם תקנת עזרא אשה נשאת בכל יום . כ"ל ללא
 פניית הענין . דהנה צום הרביעי נכדלו המאורות נק
 השמים השמש והירח ודוגמתם . וידוע עמחר היותו
 ספר כתיב ע"ם . דהיינו שהלכנה חסירה וא"ן לה ארבע
 רק ונה מתקבלת מהשמש . והם דוגמת איש ואשה כי זה
 אשה קנה צעלה . ואפשר שכיוונו רז"ל צמ"ם צעלה
 ליום הרביעי . כדי לעשות היחוד והזיווג ביום הרביעי
 לבשר ללכנה כי יבא יונה ותהיה אור הלכנה כלו
 ביחוד עליון . ולכן אחר רשצ"י הג"ל לא שט אלא
 היחוד ביום רביעי אלא מתקנת עזרא וא"ך . רמזו שו
 היא בעולמות נשנת ימי הנעשה אחר התקין שהלכות
 זכה נעשה לו עזר זה רמזו נחקת עזרא שנת דיין
 צ' ור' כי ההנהגה צענת ימי הנעשה צ' ה"ם
 ספ"י נגזרה ורוד . ולכן צ"ד יוספין צהם ולא אשה
 צריעי כג"ל . אכל קודם תקנת עזרא שהיא בעולמות
 דסריין כחדא נקוד אכלו רעים דלעילא . אשה נשאת נל
 ציווג דירא . כי היחוד שם תוניד בלי הספק ובטול
 נאי דהוא הוה כיון שאין נקפוחא לדיין ולתמי
 העיקר לעשות תיקונים בין ר"ה . ומשני ה"ק איכא נתי
 דקניעי נקודם תקנת עזרא . אשה נשאת בכל יום . פי'
 לעמיד שיהיה ה' אחד ושמו אחד ויעלו העולמות ויהיה זיווג
 אפי' בין זה כמו צמ"ם וזו יהוה יס"ם ה' יהיה כמ"ם הלא
 ולא אשה נשאת בכל יום והנן :

נעק

(במס' זמנים דף ס"ג ע"ב)

אחיה דר"ט הו' ימני קמיה דר"ט פתח ואמר ויסק
 אצרה ויקח אשה ושמה יוחי (פירש"י מילתא
 הוא דקאמר להם כדי לפתוח פיהם) אמרו ליה קטורה
 בני עליהם בני קטורה ע"ס. והענין מוקשה: ונראה
 שמה ע"ס מה שקבלנו מאדמו"ר נב"י כי לפעמים הלך מוקשר
 בעולות בעולות עליונים ואי אפשר לו לפתוח פיו בדבר
 הלכה לתלמידיו ולדעת מודרנתי אליהם לכן לריבים הם ליבשו'
 ופתח ופתח הלגור בשלום או באיזה ענין כמו שזכרנו בזה"ק
 ומה שזכרנו שישנו הסכרי"א עם רבנ"י ור' אלעזר בנו ושנאו אות'
 וכן נראה מן כמה מקומות אשר לכאורה אינו מובן ענין הקי"ט
 והוא נפיהם כי בודאי לא רבו בזה אלו הקדושים אע"כ
 עם בני היו מוקשרים בעצמותיהם אהבה להעלה להעלה
 ויהיה להם להשתלשל רק ע"י חיבת החברים נעשה הכנה
 והכנה לחדנה נמוכה מודרנתי עד שפתחו פיהם בד"ת
 ודמיה. וכן יש לומר כד"ל לפשר שר"ס הכניי צעמו מחיות
 וקדומו והתקשרותו א"ל לו לרדת מודרנתי ולומר להם דברי
 פיהם לכן פתח להם ויקח אשה ושמה יוחי והגם שנדפס
 בזה"ק אינו ניכר המצב ובודאי כיון למלת יוכני נראה כי
 אי אפשר שכל טעום צדוק ו'ל יוכני שהוא לשון הכנה
 וכן להם שריבין להכין לו באיזה ענין שפתח להם שפת
 אמת. וכוונת שפירש"י כדי לפתוח פיהם והם לא הרגישו בדבר
 ואמר לו קטורה כתיב. אז קרי עליהם בני קטורה כלומר
 אמתות זאת נמוכה קטורה לשון קשר שאני מוקשר להעלה לחי' :

זהו חט אוננים בקדושה דעמידה ובדברי קדש'ך כתיב
 יונק תי' לעולם אלהיך ליון וגו' ולכאורה אינו מובן
 הן מניט בדברי קדש'ך הם זמירות דוד העלך ע"ה כתיב
 ללמד שיאמרו זה אלל סדר קדושה כי הוא רק כתיב שם
 עסק הללי נפשי את ה' וגו' אלא י"ל ע"פ מה דליתא בנפרי
 חתן החכמה הנדפס עם"ס שרקי הכולת. שנעשה חייבת
 קדושה להעלה והחיות והאופנים מתגשאים ואוננים קדוש
 ויון חף הקב"ה ישתבש שמו ומקום עומם ואומר יונק
 ה' לעולם וכו' ע"ס. ולהבין הענין קלה דרך משל
 אמר כדרך החתן וכלה כשמתמידים נחמד ונרדף הכלה לנרדף
 לחתן ולומר לו תזכה לאורך ימים ולהתמיד באהבה ונעמה
 וזה עולם. ולפעמים שכלה איינה משכלת כ"כ מדרך החתן
 לומר אותה הנרדף כלומר נרדף נצרכה שאינה לשבת עמוך
 להולמים. ונבשרי אחזה כביכול שלכן ומקיים ואומר יונק
 ה' והיטו שכללנו הקב"ה להמקדשים שמו נקדש שיבדכוהו
 כלומר שיעשה בני נרדף וכן יבדו אותו שיוטך לעול' לדור
 ודור: והגם מי הוא זה המפנה בעלונים ונעלה הלפון דברי
 הקב"ה שאומר ליונתו תמותו אלו דברי חיבה נעמה היחוד אין
 זה אלא דוד המלך ע"ה והיה נדחה דוולכא כו"ס בזה"ק
 ומדך הנדון שנתחבב לשוננו דברי החתן והכלה נשעת היחוד
 ונבשרי אחזה לנעלה. ולכן אמרו. ובדברי קדש'ך כתיב לאמר
 יונק ה' ע"י דוד המלך בודאי נתבלה הענין שיאמרו יונק
 ה' הוא נדחה דוולכא וגילה דברי היחוד שלימד החתן לאחריבו
 שחאמר לפניו. והגן:

אמר. חוקן לאדם דעת וולמד לחנוט בינה. לכאורה כיון שאדם
 הוא לשון מדרגה נצוה לחנוט פחות ומנו לריבים להבין
 מה זה שאנו אוננים דעת שהוא פחות מודרנתי בינה והעפ"כ
 הדעת לאדם והבינה לחנוט והגם אחרי"ז י"ל כחז כדרכו הקדוש'
 נאמר וצרכונת יע"ש ולהבין דבריו קלה לאמר כי האדם הוא
 נודאי מודרנתי היותר גדולה כשירלה להשפיע אחרי אי אפשר
 שפיע לו כל דעתו כי א"ל להתקבל לקבל כי נקמתה אחרי

שהוא מקבל הוא פחות ומנו וא"כ הגם שהאדם מחכים ומצונן
 שכליות ראוות וכשנצות ל"ל לו איזה נח"י הנק' דעת לשלשל
 דרך הדעת חכמתו להתקבל ואז אלל המתקבל נק' בינה ונח"י
 גדולה הגם שזה נח"י קטנה אלל המשפיע וי"ש אהה חוקן
 לאדם דעת ועי"ז הוא מולמד לחנוט בינה ועי"ן צדידור אחרי"ז
 ז"ל והגן הענין:

אגלה לך איזה רמז נצרכה רפאנו נשמי' . ירפאנו י"ח
 ונרפא ר"ת רי"ו נקפדו ג"פ חס"ד הושיענו ירפאנו
 וי"ח מהלמינו אהה ר"ת גימי' תצ"ל. גימי' טהה פעמים חס"ד
 ובחשינת הצרכה ירופא מקולי עמו ישראל ר"ת גי' רפ"ח ד"ס
 חס"ד ס"ה י"ב פעמים חס"ד טהה הי"ב ויכלין דרמתי שמש
 אט ומשיבין הרפואה. כי אלל מלך ירופא ירפאנו ר"ת חס"ד
 נטריקון אוריאל ירפאל יריאל נטריאל נטריאל נטריאל נטריאל
 והנלך נטריאל נטריאל נטריאל נטריאל נטריאל נטריאל נטריאל נטריאל
 שהוא סוד הגזרה שצרכנה ונלמ שו"ר נותק נקפדו חס"ד
 ית"ץ שהוא חסד או ר"ת ששנע לעקמינו יירוע תעלעות
 והגם הרופאים הסכימו על מודש אייר לטנולה לרפואה והגם
 שם מונין רדוקים נרדף נשתלשל הענין ומחמת ישראל שרונ
 כי אייר נתיי' אירך שמש נא הרפואה ע"ס חרובי ונרפא
 וגם ע"ס נגמרה צדיק כל אסרון חנה חמר וכונה רופאים
 הסכימו לטנולה היין לרפואה: וסודו כי ירפאנו ירוע נקפדו
 נחבתי אחרי"ל רוי' נחסי' הוי' נחסי' שהוא מורי' על יחוד
 עילאה ותתאה. והגם הנרע"ה הנש"ך הרפואה נשם נחמרו
 א"ל י"א ר"פא כ"א ל"ם התינות נקפדו ירפאל ירפאל ירפאל ירפאל
 הנללך הנמונה על הרפואה ושמות הנ"ל שנקפדו ירפאל ירפאל
 נקפדו לרפואה. לכן אמרו צדיק כל אסרון חנה חמר:

(בס"ע א"ח ס"י כ"ה סעוף י"ב) צריך שיהיו כל העשרה
 נקפדו אחד וא"ץ
 עומם כי דעה אחת צוה"ק נקפדו ואם איש עני הוא לא
 תשכב בעצותו. ע"ס. פ"י הענין כי העיווק לכל התפילות
 הוא תפלת העני ותדעונוין דוקסכא דהוא תניד לנא ותניד
 זכאי אלהים דוח נצרה לכן עיקר הענין לתפלה לעמוד נלב
 נצבר ונדה על מודען היכלו ועל פיזור בניו ולא נאשר שום
 עבודה לה' רק עבודה שנלב זו תפלה ולהעלות וליחד השכינה
 עם דויה. וזה דכתיב תפלה לעני כי יעשוף אס תפלה
 נצנ"ל כי עני הוא כביכול נח"י לל משכינת עוז. כי יעשוף
 אז התפלה הזאת היא ענופה ושומלה לכל התפלות. משא"כ
 הנכנס נכח"כ לבקש לרכיו בני חיו ומזוני. הגם שזה נ"כ
 מלמין באומות יכלתו וגדולת אדוניו ורב כח להשפיע לו כל
 חובה. ע"י עיקר כוונת התפלה הוא שלא לשם יגור. רק
 כוני שנוטה צו ולוחין ואונרין הצ לנא חיי הצ לנא ומזנא והוא
 כאשר יבא האדם הנוטה צרעהו לקחת הענוש. וכתיב לא
 תשכב בעצותו כלומר מי שחולך לעבוש ענושו אינו בכלל היחוד
 האוננים בלשון שכינה וזווג כו"י עם דויה. ועליו נאמר בחון
 תעמוד כלומר א"ל לאדה כזה להשיג פנימות האוננות רק
 לעמוד בחון והאי"ש הוא כביכול יולא אלק הענוש המו' כלונו
 שהשפעה באומות יפיע לך אלל לחון ולא נפשים והגם אס
 עשרה בני אדם ומתאספים יחד לנכח"כ לתפלה והם נקפדים
 לרכי עלומם הגם שהם נצית אחד נק' מפורדים כי כל אחד
 שונה בנחשנתו כרלונו זה לכרמו זה לחמו ולהתשלל על חיו
 זה לתפלה על בניו ושאר ענינים אלל עיקר ענין התפילה
 אינו כן רק שיהיו כל העשרה נקפדו אחד לכון לשם יחודו
 של עולם שיהיה הוא אחד ושמו אחד ותגלה ותלכותו עלינו
 בזמן קרוב. וש"ך עומם ואז יתקיים בהם הרמז שרמו שלמה
 הנש"ע על הש"ך וחתה פשוט הש"מים וגו' כי שמי"ס בני
 ש"ך כי ע"י הסכסוד שונרים התפלות אל מלכו של עולם. כי
 עיקר

עיקר התפלה הוא להשלים מלכותו וכעין שאלתו נדמו על
 מאור ח"ל בפסוק והרענה כנפים לאחם להם שראה יחזקאל
 מש"כ ישיעיהו ראה ששה כנפים בשמים יכסה פניו ובשמים
 יכסה רגליו ובשמים יעופף. ואחריו רז"ל כי יחזקאל ראה
 אותם אחר החורבן וזו נגדע ונחמר מהם שני כנפים שהם
 לכיסוי רגליו ע"ש בנדרש. ותמה צוה"ק לאמר רמז על
 ששה חיות בדרך שם "כבוד מלכותו לעולם ועד" שהם
 הגדפין ע"ש. רמזו לומר כי הרי"ת של זה הפסוק הם אותיות
 בשלמותן ששה כמו כנפים להסם הנכבד כמו **בה שיה**
לה יה מה בה והם נשפלים לשם -

מלפניו דהיינו ששם שרמים
 להגיד גדולתו של מלך ולכי האנשים ולהעיד על שלימותו כי
 הוא שלם בתלכותיו וזה בשלמותן. והיינו בזמן שבהמ"ק ה'י
 קיים היחס המלכות בשלימות לכן היה להם שש כנפים כמנין
 אותיות בשלמותן. מש"כ כשנדרש וסוף הר ליון וגלה יקרנו
 ונעלמה כבוד מלכותו ולא נראה בעליל לכן ראה יחזקאל בארבע
 כנפים שנחפר להם שתי האונות בשמים יכסה רגליו שהם נד
 חיות "כבוד מלכותו בפסוק בדרך שם כבוד מלכותו לעולם
 ועד. כי כבוד מלכותו נקמרה ונעלמה מעיני כל מי לעת עתה
 ונשאר להם ארבעה כנפי נד חיות בדרך שם "לעולם ועד
 ר"ת נשינו כי בזמן החורבן אשר אין ומשלחו נראית ויכרת
 על העולם כולו. רק בשמים הכין קסאו ונצב חסדי"י אשר
 ה' קראל גם ועיקר גבורת המלכות הוא להראות כבוד מלכותו
 ולעשות ככל. והיינו בזמן שבהמ"ק היה קיים שאז נצו כל
 האומות והשחמו להיכל ה' אש"י מלכת שצא בימי שלמה נכנעו
 לפני מלכות שמים. אבל עתה מעידי"י כי הוא מושל בשלו
 כלי גמה שהוא שלו והמל' שמים אינה בשלימות עד שירחם
 ה' ונגלה כבוד ה' ואז אליך גוים יבואו מאשפי ארץ ויתנו
 לך כתר מלכות ויהיה בך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

נשיע ס"י י"ש סעיף ה'

תקנו להזכיר מדה לילה ביום כדי להזיח מלך האשכנזים
 שאומרים מי שצדק אור לא צדק חושך. ביאר הענין דומה
 לדבר מלינו זמנים ומועדים הני בעליל בהם גילוי אלהות כמו
 יוני ניסן חיי סיון והם נק' נתי' יום והזקוק אור : וכן
 זמן כמו חנוה ואז עד אחר חמשה עשר נ' א' עד חמשה עשר א'
 טבת ושבת עד חמשה עשר נ' הם נתי' חושך ולילה שאלהות
 באיחסאיה כי לא יכיר גדולת הארון מפני שנינים האלו
 החריבו בית המארתיו. וכמה דברים אירעו בהם לאבותינו
 ובכרעו מאח"ק קוד ימים האלו והנה זאת דעת האשכנזים
 וסוטים שדומים בלבם כי יש חילוק ופירוד באלהותו י"ש ח'י
 בין הזמנים הללו. וזה הענין מי שצדק אור לא צדק חושך
 אבל מי חכם ויבן את זאת כי הכל מורה על אחדותו הפשוט
 ואין דבר בעולם מוגז והבורא צ"ה לפה והניש מראשית הבריאה
 עד אחריתו וכידר הכל בטרון הפשוט מה שאין לעמוד על מחקר
 יסוד ושורש הענין כי נבחרו ומחשבותיו מוחשנותיו ולא היה
 שמהם כוונם שנבראו נ' שמים וארץ כדאיתא בנדרש. ואש"י
 שדומה במקרא מלא על ארבע גליות בפסוק והארץ היתה תהו
 ובהו וחשך על פני תהום וגם רוח אלהים מרחפת היא
 סוד רוחו של משיח כנודע מק"ק. והכל ברמזו הפשוט וכתיב
 צביאור הענין קלה צביצורים אחרים ע"ש לכן יש לזהר שלא
 להתרשל ח'י מעבוד ה' ע"פ טפשות הילתה"ר לאמר הנה העמים
 הללו אין דעתו ללולה בהם לעבוד ה' כי הם ימי קטנות
 המומין : אדרבה יתחזק א"ש בכל יכלתו לשבר. הוסיף הנודל
 ולקרב אל משכן ה'. כתיב כבר ע"ש מה שראינו שנהגה אחת

ממלך חקיק והכס שלא היה נלחם כל ימיו עם חזיוניו
 ולא נתנם לעצור בנבולו כי אחר פן יסחית את נבולו לכל
 כבודו בנבירה ויאל וכלתם בנדיבות שונאיו וכן יש לקחת
 מוסר השכל בעבודת השי"י כי אין נפלא להיות עובד כבוד
 צווחין גדלות ולעורר ומלחמה כי אז העת מיוון להקדיש
 יולרט בשומחה ובששון מש"כ בימי הרעה הגשמיים
 ושורה בהם הקטנות אז יאל כל אדם בדרך חלו להכות נפשו
 רשע וללחום ומלחמה ה' ולהסיר כל הנשכים וכל ימיו תהיה
 עד אשר יאל כטנה לקוק והצא לטהר ומסייעין לו. וכן
 דהע"ש חז"לים ק"י צהיתו צמדנר יהודה צמת להע"ש
 מפני שאול. אלהים אלי אחת אשמך אפילו שבער עמי
 שבער וסיה עם שחרות ומושך נד עיניו אש"י שימי מתי
 ולא עזרו. ואמר נאחא לך נפשי וגו' כן בקודש חזיתך
 שהיה מתפשט מכל לרשותי וכל פנעיו בלחוף נפשו אל
 עד אשר הרגיש בעלמו כי החלצה ותשקף לה' קדשה נד
 כמו היותו בימי יועד וימים הקדושים ולכן אמר כי
 חזיתך פי' כי שמה בעלמו שלא הרגיש בנעצרו ומחמת
 ונעשה נד לבב כמו בקודש דהיינו בימים הקדושים והש"י
 ומוחין גדלות וכ"ז צא לו ומחמת דביקותו בה' תהיה
 הנפש אליו. וכמו שאמר ואני קדש אלהים לי טוב וגו'
 ועפ"י יובן ג"כ מה שאמר בתהלים קל"ט פליאה דעת
 נשבה וגו' אלא אלך מרוחק ואנא וגו' דלכאורה קשה מתי
 שחשב כי אי אפשר להסתר מפני בורא עולם ומלאו
 אם ח"י רנה להסתר א"ש נוחא דקאמר דה"א לגבור
 אבל מלינו להיך שכל חשקו ותאוהו היתה לרצון בה' ולמנו
 לפינו לנלח א"כ מה נורך שחשבו היה הלא אם גם ח"י
 חיה מקום בעולם להסתר א"ש מפני ה' בודאי היה דהיינו
 דודק ומקום ה' ונגלה א"ש בכל אופן לפני כבוד ה'
 י"ל כך דהנה רך גי"א הרמוקי ונגזל ה' ומסייעים א"ש
 אחר מנילא רחוק מכליותיהם האומות שיש אפשרי בנצח
 לעמוד לפני מתי הקב"ה כי הוא לא נסה עדיין צות ויחזק
 מי הקרב אל משכן ה' ותמיד משלם מעבדותו ונגזל
 ונטהר לנו לפני ה'. נפלא בעיניו והוא תהיה ומשחלת
 העוזים את ה' איכה השמן לב העם ואזינו הכבד ועיניו
 לקור מאחרי ה' ולא להביט כי מלא כתיב ולי' את
 מתי. וכן דהע"ש בקדושתו ודביקותו אמר כן פליאה
 דהיינו מה שגדל השכל והדעת העם ה' ומני נשפלה
 אוכל לה פי' לא אוכל להבין כיצד הדעת פליאה ונשפלה
 מונך כי אין מקום פני ומק' שמים וארץ אור ומשך גם
 ח"י כנזכר שם לכן אחתה והיא רחוקה ארץ יש אפשר
 בעולם לקור מהדביקות כי שורת הדון טוחן להיות דק
 לעולתי עד כתיב המכס היה אמנלך ואיה לא אמנלך
 (שם ס. ק. ב') כתב האב"ש נסם ספר הקנה. קנה
 דוילר יאמר דוקא מיושב ונלחם

העם עפ"י דכיתו כי הקדושה דוילר היא רק סיפור התנה
 כנז' שם סעיף ג' דהיינו שאלו מקשרים קוד המלכות ומחמת
 הנקדשים שמו ואנחנו מקבלים נקדושת סיפור דברים אל
 לקדוש ג"כ ליומנו לכן אנתו כבוד מקבל וקני' כמו מקבל
 לבני דכורא וכל מיילי דעלמא דנוק' גיסיבי' כנודע. אבל
 הקדושה שאלו אומרים נקדושך כנועם שיה סוד שפי' קוד
 או נוסחא כשם שנקדשים בשמי מרום שאז אנתו עולם
 ק"ש ושיע וכללים בכלל המלכות ואלו מקדשים לומר
 כמותם וזו אנתו דקום בה' בלי שום מלעפי. וזו גם אנתו
 נק' נתי' דכורא ולכן אנתו אומרים הקדושה בעמידה כי מלי
 דעלמא דכורא בעמידה כנודע :

אגרת הבורש

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

אז כו' פי' דאם האז הוא למד ח"כ ים לומר סיד לנדרת כ"ס וקרוס לשאת כ"ס אצל פי' כינא סקיד הוא אז ילטרך לרבות עוד תולדות יחירות וכל מה דאפשר לנעט בנדרות מועטין כמ"ס. כן נראה לי בשטת רש"י ז"ל :

והנה התוס' מייאזו בזה הסגרא לומר דעפילה משמע כל שהוא. ולכן הולכו לכנס כנמה דוחקים. וגם הולכו לומר שיש שני מיני למו. ואין להקשות לשיטת דנאי מקשה הנמרא דלוימא דנחמי כר"ע וגם הסכמים מיידי בזה הלמד שהוא נמוך מסיד וח"כ ספיר הוא. למעלה תו כל אז מתולדה ידיה. ואף אם תמך דמשמע להמקן דודאי אין האז נמוך ונתולדה מ"מ איכא לתוך קושים התוס' נח"מ דיי"ל דהא מקשה לכנרא דידך דנדרת דלמד היינו לומר נקי ח"כ טהרת נמי קרוס דלדידי' י"ל קרוס ולמד שאינו נקי. אצל הגרלה דלמ"מ דהרי ר"כ תנא אלא של לומר דיה' ונינא דלמד הוא לכן יותר נסיד וק"ל :

והעיקר לפרט כאן דברי הרמב"ם והראש"ד ז"ל כי הנה הרמב"ם כתב לטון בזה' מראות בזה למעלה מה וכתב הראש"ד ז"ל אמר אנדרה שנה משנתו כר"ע דלרבנן סיד ולמד שווין אלא שכוונתו דסיד קרוב לנגמטו דשלג ולמד מראה אחר הוא. ולהבין דברי הראש"ד אלו הנבתי מדבריו שהוא מפרש פלוגתא דר"ע ורבנן דלר"ע כל ז' מראות הם וקוב אחד זה למעלה מה ואחר של לומר דיה' סכר אצל לרבנן ים ז' מיינים לכן. נהרת ותולדתו הוא קוב א' ושאת ותולדתו הוא קוב א' ואחר היגיעה מלאחי און לי בדברי התורה מים וזו המשל דכל ונך הולך עם אישכרוס ידיה ולא עם ונך אחר. ולכן לרבנן מלטרסי כל אז דווקא עם תולדה ידיה אצל לא עם אז אחר כיון שאינו קוב אחד משא"כ לר"ע דכל המינים הם קוב אחד ויותר ראוי להטורף אז עם תולדה אחרת ונעולה א' כיון שהם כולם מקוב א' מלהטורף אז עם תולדה ידיה ז' מעלת ונעלה דלר"ע דודאי לומר הוא יותר לכן נסיד דאל"כ היאך ענין מה הוא לומר ומה הוא סיד. אצל לרבנן י"ל דסיד ולמד הם בנדרתה אחת רק שאינם מקוב א' וסיד הוא מקוב השלג ולמד הוא מין אחר. ומעשה לדידי'

עולה שיטת הגמ' היעז דנחמי' דלא כר"ע דאי כר"ע שהם מקוב אחד ח"כ ע"כ דלמד לכן נסיד וח"כ ר"י יותר מעלת סיד ובהרת. אצל לתנא דנחמיתין י"ל דסיד ולמד הם שווין בנעלה רק שאינם מקוב אחד ושפיר הוא רק מעלה אחת. וכאן עשה הנעט שעשועים שטות גדול שז' דלהראש"ד ז"ל לא מקשה הגמרא מיד. ועשה לפענ"ד : ולפי דברי הראש"ד דברי הגמרא עולים יפה נמאי שאמר ואיזו נסיד ולמעלה לא אחר לרבנן כיון שאינם מקוב אחד אף דנדע קוב הקרוס אכתי לא להוי יודעין קוב הסיד אלא דלר"ע כולם מין אחד הם וכנ"י נמאי שאמר מקרוס ולמעלה ולא נטרך לרובק רש"י ותוס' :

ועתה אבאר שיטת הרמב"ם ז"ל ואחרן עוד מני דפסק הרמב"ם שכל הד' מראות מלטרפות כי, כן הוא בתוספתא. ובגמ' דילן איני מקבים עמו ור"י אמר איכא שאת דעדישא למו תולדה ידיה : ומשפתי ונללתי נפי' המשני' דנבעים וכתב ז"ל לר"ע תולדה דנהרת לכן יותר משאת. ולרבנן הוא שאת לכן יותר מתולדה דנהרת. עוד מלאחי בנענה פי' דנבעים דמשמע נמוך דבריו דסכר כדברי הראש"ד ז"ל דלרבנן ים ז' מייני קוב אלא דמחולק עם הראש"ד בנחמתי חדא לר"ע ומדא לרבנן דהראש"ד סכר דלר"ע שאת לכן יותר מתולדה דנהרת. ולהרמב"ם שאת היא סיד לר"ע ותולדה דנהרת הוא לומר לכן. וזה שאמר לא סיד דיהה היעז אלא לומר דיהה דליא תולדתו ונחמי חד מעלה. וגם הראש"ד סכר דלרבנן סיד

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

התבט סתבט התחבר דה"מ ז"ל להר"מ ז"ל ופרשטות"א

סיד ונמר שזים אצל הרמנים ספר דלמד לכן יותר בערכו מקוד
 צערכו ולפי דרך זה יתבאר דעת הרמנים ז"ל דלפי האמת י"ל
 דמטרפ"ס כל הדי' מינים מריבויא דוהיה אצל להאי ה"א דהוי אמרינן
 דמיתמינן דמני דסיד הוא תולדתו ולא לומר דהוא לכן יותר
 והוי אמרינן דלתי' כר"ע דסדר דטולם הם קוב' א' הוי קשה
 לדמה לא ינמא דלמר תולדתו כמו ספר בלומה הרמנים לר"ע
 אלא דהוי אמרינן משום דיש לטו לימוד דוהיה שהאמת דוקא
 מנטרפ"ס וא"כ ע"כ דלמר הוא אב שני דאי הוא סיד א"כ
 יש צ' ונעלה מזה לזה ול"כ כיון שמוכח עתה דסדר דב'
 נעלה לא מנטרפ"ס וא"כ שפיר מקשה מיהרה - אצל לפי האמת
 שפיר י"ל כמו דליתא בתוספתא דכל הדי' מנחלת מנטרפ"ס
 דרו"ק היטב הדק.

עוד שם נמשל דר"ע דב' בוקות נזוהי דמחלקים הב' לטוהי
 וסנה חשתי ומלתי דהרמנים כתב דרך אחר והוא דהני
 פתוכין טוין בערך א' - והנה נבחרת שהוא לכן ביותר לריך
 ליפול בתוכו י"ו טיפין ובקרום צ' טיפין והוא נוטה לשחרות
 כמו נבחרת צי"ו - ודעת הראש"ד הוא כפשוטו - והנה הני
 צ' ליטבי נזוהי הם מחולקים צ"ו דעות אלו - והנה לשיטת
 הראש"ד ז"ל די צי"ד כמ"ס המוס' אצל לדעת הרמנים נבחרת
 י"ו שהוא מושל דלא טוין סנהת המוס' הרי נבחרת הוא כתי'
 לכן יותר והנה הרמנים שפסק כתי' בלישנא בתרא והגריך י"ו
 לכן כתב נבחרת הוא י"ו וסרו מהר נעלוו תלמית הראש"ד
 ז"ל ורו"ק היטב.

והואיל וקיימתי הלכה זו בל"ג בעומר - ואומרים שם העולי'
 בענין בלישנא דעמרי' ושחקים אומרים שהוא רמו
 לל"ג בעומר והוא כמות צב"ל ינמא דעמרי' ושחקי' היינו שראוי
 לשחק בו ארדיעו דבר א' מנענתי שהנתי וכתבי הקוד' הארבי
 אלה"ה שיש לי בענין ק"ד אלפים תלמודי ר"ע הנה שורסי' כלם
 מנדרופי אלה"ה כי יש באלה"ה ק"ך לירופים בכל אור כ"ד
 לירופים והם בלומה א' יש כ"ד לירופים בלומה"ן והם שורס
 שנחמם והם כ"ד אלפים ולפי שגויי הספירה שאז נכתבין
 המושין דקטנות והם דלתי"ה ואז פנעה בהם מדה"ד דאלה"ה
 דקטנות ונמו - אך כשנתבלה יום ל"ג בעומר אז נתבלה תרמני'
 כי ידוע כי חילוף אלה"ה בלומה"ם הקודמים א' כ"ד ע'
 ס' - והנה א' ב' א' ח' בהם חילוף רק בלומה"ם כ"ד ע' והנה
 כד"ט גימ' ל"ג ידוע כי כל חילוף נורה היפוך הדבר שהוא
 וחילוף שם הוי"ה הוא דין - וחילוף דלתי"ה הוא רמנים -
 ולכן כשנתבלה ל"ג שהוא כ"ד ע' נהפך לרמנים וקיימתי
 חלומות - וז"ס כי גים מנחלת כמחור שאז הוא בתי' מוחין דקטנות
 עד שנכתבו צו ונעט ונעט מוחין גדולות עד יום מתן תורה
 שנראה כוונת בעל הרמנים : וד"ל ברמו זה :

ואגב אודיע לך מדרש בחוקותי - שהנתי צו ונעט מנעיר
 על פסוק שנתי דרכי - שהנתי ברכות הם נא' ועד
 ת' והקללות הם נתי' עד ה' ולא עוד אלא שהם מנעירי' כי
 מתחיל צו' וסיים בה' והנה כאן קשה שהרי ידוע כי כל ישר
 נורה לרמנים וההיפך הוא לדין וא"כ נא' אמר אלא שאן
 מנעירין שאירבה הוא דין ונראה לי בזה שאומרים העולם
 נצי' הודו וכוס ותפסק וזה כי רב ומוטאל אינם מחולקין כי
 כשהמה זה א"ל זה הם בעיגול ההיפך יותר מדותקים ונדאי'
 דבר זה לא נעלם מאתו והנה זה ידוע כי גם האותיות הם
 עגולות כי נעון קופס בתחלתם ותחלתם נקופס וא"כ יש לטו
 לומר נתי' כי נתי' עד ה' וכללים כל האותיות כי הולכים מתי'
 עד ת' ומא' עד ה' וסיים בה' ויש בזה הכלל כל הכי' אחוץ
 ולזה אמר שהם מהפכין כי ידוע כי ענין הקללות הם הדיין
 ודאי להיות לנפטר וא"כ אם הם רולם לבלול מהי ועד ו' כל
 הכי' אחוץ הם כאוי' להתחיל בה' והיה תולך מהי' עד א'
 והדר מתחילק עד ו' ועתה שכתב בהיפך מתי' עד ה' אז הולכין

האותיות כסדר וחוש אלא ודאי שאין כללים כאן רק הכי' אותיות
 ו"ה ושפיר הם מנעירין והי' יספסם עלינו לטובה כענין הדי'
 אל"י נזכר לנפטר שרי ונמנעור סיים שהוא רמו לנעיר
 דהתחלתם הוא לנפטר בחוקף הדין ונמנעור סיים כענין הדי'
 יעקב ליטב בשלום ובטוהים אלו כי כיוני עמחנו שמתנו אמת
 יס"ר - וסם בעצרת נהמ"ק נשמת כולנו - כ"ד הק' והנשמת
 באלפי ישראל בהר"ב שבתי ו"ל הכי"ו והי' יאלטו בלתי' כל
 מתורתו הקדושה אמן - ופוסקי' בשלמו כל בני צי"ו
 לחיים ואחיה שלום וניתך שלום וכל אשר לך שלום - ולתפילת
 בשלום כל תלמודיו הי' יפתח לבם כפתחו של אולם ויפתחו
 כל מנשלותם :

(האגרת הקודש הלו נמצאו - ולחיבת הקודש הדמסוהו)

ב"ה כעלות השחר יום ה' ע"ז אלוה מקס"ד לפ"ק ט"ק קהנין
 חיים וברכה למשמרת שלום לכבוד ארבי יודי' אורי' ה"ה ה"ה
 המלור הדול בחורה ובחיותו חיש האלקים קדום הדי'
 כ"ס מנעירי' יעקב יחזק סג"ל :

ג"ה הגיעני ע"י השטאפעט בלילה צזמו סינה וכאסי' התעוררתי
 נחמה הלילה ורחמי' אגרת אחד נזכר לפני אשר השמר
 נחגלי' סינה על עיני לא יכולתי לקרות עד אשר לנדרתי מנעיר
 נס' חיקוני וזה"ק ורוא' עד מנחמת שעה צ' ואז נזכרתי לקרן
 האגרת של מנ"ס והכינתי ע"י מאמר הזכר שמתקין
 הדינים ונפני אהנתי אורו חזרתי את דברי דודים ואשמך ל
 מאמר הזכר נתיקן חונני סרי דף ל"א ע"ב שורה ק"ה ה"ל
 נא' קול רעש גדול - דלית רעש ולית רעש - לית רעש ולית
 ביה לא ברעש ה' דלא ייתי חזק קיב"ה ולית רעש דיימי' חזק
 אלא רעש שהפוכה ערם כמה דליתא ח"ה יסעדרו על מנ"ס
 ודא הוא כל נשכנו הפכת נחלי' דליתא רעש לערם ונחלי'
 ניכרו ערם אלא איהו ערם בחיפוף חזון ודא שכינתא ונחלי'
 כללל דעשר קסין דעלה איתמר אין קדושה בפחות מנעיר
 דליתו שריא לרשע דחולה ונ"כ ה' יסעדרו ונחלי' על ערם
 דוי' על שכינתא ודאי' ואם שכינתא ללו חזון - רוח סנהת חזון
 דלשקיע גופיה דבר נס דכתב ציה והאני' תשנה לנשנה
 דליתו גופא דספינה - כד לית שכינתא דספינה לה - רוח
 סערה מהפך לה ותבר לה וצזמנא דשכינתא שמיכת לה מתי'
 קלא נפיק צן אדם עמוד על דגליך וקאים מנעירא דיליך
 ונפיק מדילא - שלום בגופיה שלום בתנוניה ע"כ ולנתי מנעיר
 הבהתי בפירות הגל' וז"ל - מ"ש לא ברעש ה' כי הסיני'
 עני' הניסיון ע"י בגרות מנעירי' שהוא חומר שער"ה מנעיר
 אותיות רע"ש - והנה כשזא הענין על רעשים אינם מקללי'
 באהנה ורועשים בקול ונעמין דברים כלפי' ונעלה על הסיני'
 ואין בהם ה' ברכתי' לא ברעש ה' - רק ה"ה ר קניו רעש
 יתהלכון - אצל בלדיקים ונתי' שהלל אמר ונכחה אני שאן
 מתוך ציטי כי היו עלוניהם לומר שאם כך עלה נמנערת חזון
 ית' להטיב ציפורין של אהבה לדקדק עם הלדיקים ומנעיר כל
 חזק קל כמ"ס הרמני' בשער הגמול להיות נקי כמעט
 יזעו - ובה שהלדיק מייחד הכל לאהנה ככתוב מי חסד ויפתח
 אלה אלא להתנון חקדי' הש"ס נחפך לעשר בעשר אותיות
 של היסוד ונעשים עשר אותיות שם ע"ב לחסד ובפרט כשנעיר
 עלנו לשכינה אשר היא מולת אהנה בגלות והיא הדנה בש
 השביל אל דל ומלךק עלנו עונה ואם יקורי' משיח אז נענה
 הכל ועמוד על דגליו - וכן בכל מאורע שנעולם לריך השחר
 לחקנו בשרשו או בכללות עולמות או
 בשורס נשמתו של זה שבה המאורע (האסי' חלו מידו הקודש)
 עליו - ואז נמתקו כל הדינין ומיילא בראי' שם לריך בענין
 ונא

אפשר
 חלוצוק
 שבת
 עולם
 קדושה
 ומנעיר
 בעזר
 רעולם
 צדיקים
 משעי'
 אשר יש
 חלק לשי
 כל אחד
 וזה ישר
 כדוע לי
 הוא עדי
 צדוהו
 כל לייק
 והקדושה
 נולד קדו
 הוא כפי
 והקדושה
 אשר יש
 ע"ז אלוה
 אליו בעצ
 שתיק
 נשנת
 ונחלת
 ולזה לרי'
 ולתקן ה
 שם דני'
 מחיות
 ג"כ גימ'
 לנפסם
 לזה כי
 העייר
 מתי' מל
 ישראל י
 ידוע כי
 היא לשון
 חבלת
 שנים
 לתקן אור
 לך נעשע

ואפשר שזה רמז במאמר שנת הוא
 מלשון ורפואה קרובה לנא . כי
 שנת שנת דקו"ב" ויחשך ונקשרים
 עליונים ששנת דקו"ב" זו רפואה
 קרובה לנא : כ"ז לוי' להעמיק
 ומבטחי לספר הני"ל . מפני חיבתו

ובא אל הדיק דומה עליון
 להחמיק סס בהסורט כמו
 שקבלתי ממו"ר וחסד"ז .
 סס עיקר הכוונה ונמילא
 כותק למטה :

כאוס ישראל בהמנוח הירר שבת זיל ס"ט דקיק
 קאזניץ :

בעזר נוסל חסדים טובים . נשלמי הליקטים והמכתבים . וכן יעזרנו אלהי הרוחות +
 להשרים גם הפי על פרקי אבות וחידושי הלכות :

פרקי אבות

בר ישראל יש להם כבוד

ותקין . ונסתת עושי רצונו הם הענפים המסתעפים ממנו
 יתנדק וידוע כי הענפים נק' צמס שער כמו שער כותש הזו'
 צמסנה וזה רמז ושער רישיה כעומר נקי :

העולם הבא שני ועמך כלם
 צדיקים לעולם ירשו ארץ נצח

משנה א
משה קבל תורה מסיני **כבר** אמרנו על שחי'
 ומסרה ליהושע

הלפון ללדיקים לעיל
 והיינו התורה והנוטת

אשר יעשה אותם האדם וחי
 חלק לעולם הבא . ר"ל שכל א' מישראל יש לו חלק לעולם הבא
 כל אחד לפי מדרגתו וכל חד לפוס שיצוא דיליה בתורה ועבוד'
 וזה ישראל אחיות י"ש רל"א רומז על רל"א שערים של הור'
 כדוע ל"ח . וי"ש גימ' עמ"ד ורומז שזה השכר והעוה"ב
 הוא מדה נזתה כי עמד הוא לשון מדה והיינו לכ"א לפי
 עבודתו ולפי נעשה התורה והנוטת כן גודל שכרו כדליתא
 כל ליקן נכודו בתופתו של תנינו . ועיקר השכר הוא ההארה
 והקדושה צעננה ונה שהנורא יתנדק גמלי לשנוות ישראל
 גודל קדושתו בתורה ועבודה וכמ"כ לעוה"ב וזה השכר והקדושה
 הוא כפי עבודת האדם כפי הכנתו שומכין עליו לקבל האור
 והקדושה ככ"ל וזה קול ה' צבא צבאו של כל אחד . וזה
 אפי' יעשה אותם האדם וחי בהם שיעשה הנוטת והתור' והתפיל'
 ע"י האופן עם גודל הכנתו וקדושתו בכדי שיוספע ויוושך
 אליו בעבודתו קדושת ח"ס צ"ה שהוא המי עליונים . וזה
 שזקן האר"י ז"ל לומר זמר האדרת והאמונה למי עליונים
 נשמת . וביותר נשמות הספירה או יתרה הקדושה יותר .
 ונמלת ישתב"ח כרמז ח"י שבת וגם תספרו עולה י"ש קדו"ש
 ולזה לריך לקבל תעשיו מקודם לטוב על תחילו בתשוב' שלימי'
 ולחן התעוהות וביותר עון קרי רח"ל . שמשפרו עולה י"ש
 סס דברים המוכים כי י"ש הם אותיות קדושות : וקרי' הוא
 תחתיות שקר וביותר זה התיקון הוא בימי הספירה כי עמ"ד
 ג"כ גימ' יש ככ"ל ותחנתו תעשיו ונפרט צעון קרי הני"ל
 להפכם לטוב ל"ש או יוכל לשרות עליו הקדושה ורמז נפלא
 לזה כי מילוי עמ"ד ע"ן ו"ס ר"י"ש עולה קדו"ש וזה מלא
 העמ"ד . וזה והתקדושת והייחוס קדושים כדליתא אדם נקדש
 עליו תלמטה תעטו נקדשין אותו ונלמעלה הרבה . ולז"א כל
 ישראל יש להם חלק בזה . שנאמר ועמך כלם לדיקים . כי
 ידוע כי לדיק נק' שומר הנרות וזה היה הנשאר גליון ליון
 הא לשון מליין שישראל מלייכים בזה ברת קודם צרשימו
 ומלכא . וזה ניתן לכל ישראל בהתול להם כל זכר רק מי
 שנים ח"ו צעון קרי רח"ל הוא מושך בעלמנו ולזה לריך
 לתקן אותו וזה יש לו חלק לעולם הבא בקדושה של נעלה ככ"ל
 הר עשעי כי הנורא יתנדק הוא הליין הקדוש הילכל רבא

הוא כדכתיב והאיש משא
 עביו מאוד כי זה אחד ונ"ח דברים שהתורה נקנית בהם .
 וזהו עמוד ויסוד להעבודה ותורה ותפלה כי כפי גודל העטה
 כן יוכל לקבל הקדושה מהנורא ית' כי הוא מדה נזתה כמס"ל
 אם האדם הוא שפל צעלנו ועניו אז גורם שגם השי"ת משפיל
 ונלמלם עליו כניכול אל זה האדם חלל אם הוא מתנאה
 בדעתו ר"ל שחושב שיעוד את השי"ת נכחו אז גם השי"ת ג"כ
 חיבו ונלמלם עליו ולפי גדלו נוראיו ח"א לקבל ממנו : וזה
 ונה דליתא כשעלה משה לרקיע ונלא את ר' עקיבא דורס כתרי
 אחיות אמר לפניו רבש"ע מן התורה על ידו ולכאורה תנוה
 וזי לא מלא לדיקים כר"ע . חלל כי עקיבא אחיות עקיב'
 י"ה רומז ג"כ על מדה עטה ולזה אמר שתנתן התורה על
 ידו וסעי' לו השי"ת שכולם חוננים הבה למשה וספיני .
 והיינו כי משה נכחו וגודל עטתו חיה המשיך התור' ועדת
 העטים עד שדורות הנאים אחריו יוכלו לעלות לזו המדרגה
 וזה חור זר"ע לדייק ולישר"י ל"ב שנת"ה ס"ח עקיבא ורומז
 שאור הוא התורה שהיה ר"ע דורס היא כמו זריעה אליו שזרע
 משה . ונסרה ליהושע . כי יהושע היה ג"כ צו המדרגה
 כדכתיב ויהושע צ"כ נער לא ימוס וגו' . נע"ר רומז למדת
 עטה וקטנות וכן גבי שמואל כתיב והנער נער ר"ל חף
 כשהגדיל היה תמיד במדרגת נער וקטנות . ומעיל קטן תעשה
 לו אמו : ר"ל שאמו הדיקת עשתה לו זה הלבוש שהיא תמיד
 תלבוש נזתה קטנות ועטה . ולזה לרט השי"ת ללבוש טלית
 גדול וטלית קטן :

אנטיגנום איש טובו בו פרם

הוא ה"י אומר
 אל תהיו כעבדים המשמשין את
 הרב על מנת לקבל פרם בו ויהי
 מורא שמים עליכם :

הוא לשון
 להיות על אופן שידבק עלמו בו ית' ממש בדביקות נמור .
 וזהו סכר מלוח מלוח הוא הדביקות בו ית' משל"כ בעבירה
 הוא עובד והולך ואינו דנוק בו ית' וזה צעלמו הוא השכר
 הגדול